

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 6.

September 1, 1892.

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. II.

Det gamle Uhr.

Af H. B. Longfellow, ved Caralis.

Et ved en Landsby, graat af Aar
Et prægtigt Herresæde staar:
Langs Buegangens Søilerad
Sin Skygge kaster Poptens Blad,
Og indenfor den dunkle Mur
Det lyder fra det gamle Uhr:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

Midtvejs paa Trappen der det staar,
Og Biserne som Arme gaar
Bag Egehylstrets tætte Bæg,
Som naar en Munk bag Kappens Bæg
Sig forser med et hdmagt Baf,
Kens dybt det klinger som et Suf:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

Om Dagen lyder Stemmen mat.
Men i den tause Midienat
Vig faste Fodtrins Tonefald
Gjenlyder i den tomme Gal,
Langs Bæg og Loft, fra dunkle Braa,
Som ved hver Dør det banked paa:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

Og Liv og Død og Lyft og Sorg
Afspejled i den gamle Borg,
Og Tiden skifted om ihast,
Men Klokketæret end staar fast,
Og som det skued Alt paa Jord,
Gjentager det sit Alvorsord:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

I Huset altid var bered
Et Hjem for ædel Gæstfrihed,
Hvor Ardens Røg steg høit mod Sky,
Og fremmed Mand fandt ventligt Ly:
Men som en Mand ved Jæstens Lyft
Man hørte Klokkens Varselskrøft:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

Som glade Børn, ved muntret Lag
Man Glæden nød i fulde Drag —
Livsalig Tid, Du gyldne Vaar
Af Kjærlighed og Ungdomsaar!
Som Gniieren sin Pengetut,
Saa talte Uhret hvert Minut:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

Over denne Tærskel tren
Bruden, smukt med Myrtegren,
Der, i dette Kammer laa
Den Døde med sin Ligdragt paa.
Endt var Bønnen, Alt var thst —
Da lød det gamle Uhrværks Røst:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

Ku er Alle strøetifom Løv,
En er Hustru, En er Støv;
Spørger saa med Suf jeg end:
„Stal vi aldrig ses igjen?“
Som i længst forsvundne Stund
Svarer end mig Klokkens Mund:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

Aldrig her, for evig der,
Hvor ei Sorger og Besvær,
Tid og Død skal fjendes mer.
For evig der, men aldrig her,
For vi høre saar en Gang
Evighedens Klokkelang:
„For evig — aldrig!“
„Aldrig — for evig!“

Falsk Fordragelighed.

(Efter Bistop Henck.)

Den Troende kan ikke blive staaende ved at dømme sig selv. Ligesom hans Tro nøder ham til at dømme om sig selv, at han vilde være fortabt, om han ikke troede, saaledes nøder den ham ogsaa til om alle andre at

dømme, at de enten maa tro eller fortabes. Vilde blot Troen lade være at dømmes Bantroen, ligesom denne tilbyder sig at lade være at dømmes Troen, kunde den vel altid-undgaa Beskyldningen for Ufordragelighed. Men Troen vil paa ingen Maade lade Bantroen gjælde som jevnegod med sig. — Tro og Bantro kunne aldrig fordrage hinanden, fordi de ere hinanden modsatte som Ild og Vand. — Den, der ved sig selv frelst ved Troen, kan ikke se den aabenbare Uegghed efter Fornegtelse uden at maatte ville angribe den. Maaden, hvorpaa troende Mennesker søge at ombende dem, hvis vantro Uegghed ligger i Dagen, kan visseelig ofte være baade taabelig og ufordragelig. Men selve Tingen, at ingen Troende er Uegghedig for sin Næstes Frelse, vil ikke kunne forandres, saalænge der findes Tro i Verden. Herren kunde ikke have fortalt sine Disciple om Hvedens og Alintens forskellige Lod i Hostens Tid, dersom det havde været hans Vilje, at Discipleene Intet skulde gjøre for at hindre, at deres Næste endte som Alinte i Jldovnen. Saavist Troen frembringer Kjærlighed, frembringer den ikke Kainsindets Fordragelighed. Det er saa langt fra, at Troen kan vise en saadan Fordragelighed, at den meget mere til det yderste og paa alle Omraader bekjemper den Fordragelighed, for hvem Tro eller Bantro er en Uegghedig Sag. At lade sit Barn forblive udøbt og slet ikke søge at føre det til Kristus i det spæde Alder, forat det som Bogen skal kunne træffe selvstændigt Valg, vil for den Troende aldrig stille sig som et Udslag af den Fordragelighed, der ikke vil krænke Barnets Selvbestemmelsesret, men som en Grusomhed, større end om Forældrene undlod at sørge for, at Barnet fik gavnlig Næring, indtil det selv kunde skjelne mellem Næring og Gift; at lade sine Børn gaa i en bekjendelsesløs Skole, hvor man i Fordragelighedens Navn sætter sand Kristendom og falsk Kristendom og Ukristendom ved Siden af hverandre som lige berettigede, ville troende Forældre aldrig tilsiende, om man saa vilde tvinge dem dertil ved at lægge dem Mulk for hele deres Formue. Saaledes overrakt. I det private og i det offentlige Liv vil stedse Troen, fordi den er vis paa selv at eie Sandheden, ingenlunde fordrage Ueggheden og Bantroen, men derimod af al sin Magt søge at udrydde den som Vogn. Og just derfor maa Troen saaledes opirre Bantroen, at heller ikke denne kan vise Fordragelighed. Hvor Bantroen virkelig kan fordrage Troen, kan det kun komme af, at denne endnu selv er behestet med Bantroens Tvivl og derfor heller ikke kan aabenbare sit Væsen, den fuldstændige Visshed. Den sunde og sterke Tro vil hverken kunne fordrage Bantroen eller fordrages af den, hverken af den sløve Uegghed eller af den aabenbare Fornegtelse af Guds Ord.

Længes du efter Kristi Samfund?

En from Husefader sagde engang: „Jeg ved ingen større Lykke paa Jorden end at være Gjest ved Jesu Naadebord; thi saa ofte jeg annammer de uslatterlige Gøder, som der uddeles, føler jeg nyt Liv i mig. Mine Husefolk tænke som jeg og tale glæde med mig efter fuldendte Dagsarbejde om Kristus og om den hellige Nadveres Betsignelse.“

Joh. 6, 53 Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Dersom I ikke æde Menneskens Søns Kød, og drikke hans Blod, have I ikke Livet i Eder.

Hvad kan og skal Forældrene gjøre for at beholde den konfirmerede Ungdom for Kirken og Menigheden?

Vort Samfund er nu naaet saa langt i Alder, at de Gamle, som grundede vore største og stærkeste Menigheder, maa overlade Kirkens og Menighedens Fremtid i den yngre Slegts Hænder, menneskelig talt. Det vil da vise sig, om de kjære Forældre har opdraget Børn, som elsker den Tro og Være, hvori de er opfostrede, og vil ofre sig for den Menighed og det Samfund, de har høstet saa megen Betsignelse af. — Ser vi paa den Stare af blomstrende Ungdom, som tilhører den norske Synode, vil vi maasse gjøre baade sørgelige og gode Erfaringer. Der gives en Flok unge Mennesker, som for fuldt Alvor hænger ved sine Fædres Tro og lover saare godt. Men vi finder desværre alt for mange af dem, som efter Konfirmationen faste alt overbord og lig den forlorne Søn drager bort fra Faderhuset og svigter den Tro, de bandt sig til.

Mangen ung Mand og Kvinde, som til Konfirmationen vidste god Rede paa Frelsens Orden, og som syldte os med de bedste Forhaabninger, er efter et eller flere Aars Forløb tabt for Menigheden. Enten har de ladet sig føre ind i Sekternes Garn, eller ogsaa er de gaaet op i Verden og trænger ingen Kirke mere.

I det gamle Land hørte vi ofte, at Presten beklagede sig over, hvor snart Ungdommen blev borte. Her i Landet er der vel langt større Karsag til Klage. — Men hvor ligger Skylden? Hos Presten, Forældrene, Menigheden eller hos Ungdommen? De er ikke uden Dabel nogen af dem. Der gives Prester med særegen Evne og Vist til at omgaaes den unge Slegt; for dem falder det ganske som af sig selv, at de beholder Ungdommen for Kirken. Andre kan mangle disse Gaver. — Menigheden bærer sin Del af Strafaldet. Den tager ikke nok Hensyn til den Unge, mangler maasse ogsaa stundom Kjærlighed og Visdom. — Ungdommen kan sidst af alle fritjendes. Naar Menigheden har opdraget og oplært den i Guds frygt og gode Sæder, saa skulde den af taknemmelig Gjenkjærlighed kjendes ved sine Velgjørere, hjælpe dem og vorde Alderdommens Glæde, Kirkens Haab og Fryd. Der hviler i Sandhed et frygteligt Ansvar over en vanartet og forværdt Ungdom. — Følgende er fra et thst Blad:

„Men Forældrene er vel heller ikke uden Skyld. I netop i de Huse og Familier, i hvilke den konfirmerede Ungdom bor og voxer op, ligger Karsagen til dens Strafald. I mange, vel ogsaa i de fleste Tilfælde maa Karsagen til Fald ud af Daabspagten søges der.

Lad os blot kaste et Blik ind i mangen Familie. Hvorledes gaar det der?

Fra Morgen til Aften og langt ud paa Nat og den hele Uge høres kun Tale om jordiske og verdslige Ting; thi disse alene jager man efter. Alt dreier sig om Arbejde og Fortjeneste, om business og det Spørgsmaal, hvorledes man saa hurtigt som muligt skal kunne bringe det til noget. Og dernæst pleier man vel ogsaa Legemet saa godt, man kan. Drikke og Spille = Tjevelen faar maasse ogsaa Indpas, og Ubskikkelser blir ogsaa i Svang. Intet Guds Ord høres eller

læses den hele Uge igjennem, maaske ikke engang en Bordsbøn blir læst. Og hvorledes gaar det om Søndagen? Sjelden besøger et voxent Medlem af Familien Gudstjeneste en Gang. Just paa denne Dag lever man endnu mere efter sit Kjøbs Vyster. Ikke sjelden blir der talt om Guds Ord, Kirken og dens Lemmer og Presten paa en affeierende, hadst, spottende Maade. Dette maa da et endnu i Erkjendelse og i Troen svagt og i Verden uerfarent Barn høre paa, se og opleve. Er det ikke ganske selvforstaaeligt, at Erkjendelse, Tro og Kjærlighed til Gud og hans Rige lidt efter lidt igjen vil gaa tabt for det? Det maa jo blive verdsligsinde og følge deres Exempel, som blandt alle Mennesker staar det nærmest.

Ja i Huset, i Forældrenes Hus, bliver vel de fleste af dem, som vender sin Kirke og Menigheden Ryggen, bragt til Frastald. Dette giver os al Anledning til Estertanke. Har vi vor Menighed, har vi vore Børn kjær, og er det os ikke ganske ligegyldigt, hvad der her og hisjet blir af deres Sjæl, fort, er vi retskafne Kristne, tro Lutheranere, saa maa jo dette advare os og gjøre os saa meget mere ængstelige og samvittighedsfulde for vore Børn. Og med Høie spørger vi nu igjen: hvad kan og skal vi Forældre gjøre for at beholde vore konfirmerede Børn for vor Kirke og Menighed?

Vi skal være Prester i vort eget Hus. Paa os Forældre har Gud allerførst lagt den hellige Pligt at vaage over vore konfirmerede Børns Sjæle og aandelige Vel, atter og atter at hjælpe dem til, at de faar den rette Næring, saameget mer, jo mindre de endnu er befæstede i sine Hjerter i Ordet og i Troen. Ikke blot for os selv, men ogsaa for deres Skyld skal det ske, at hver Dag begynder og ender med Bøn og Betragtning af Guds Ord. Saa vil den Helligaand atter igjen aabne deres Hjerter, og han kan virke i dem, opholde og bevare dem. Saaledes kan da dette ogsaa blive dem en kjær Sedvane for deres senere Aar, og de lære den hellige Skrift altid bedre at kjende og skatte. Et vaagende Øie skal vi ogsaa, saa vidt det paa nogen Maade er muligt, have over dem ved deres daglige Kalds Arbejde; mest mulig holde dem fjernt fra Indflydelse af den vantro Verdens Børn; lade dem gaa til sit Dagverk med et godt Formanings og Advarsels Ord; holde dem til Flid og Trost, indstærpe dem, at de skal arbejde af Kjærlighed til Gud og Næsten. Og vi skal gjøre alt, hvad der staar i vor Magt for, at de efter endt Dagverk intet deiligere Sted kjender at gaa til end deres kristelige Forældres Hus. Derfor skulle vi sørge for, at deres Aand bydes Næring ved gode, nyttige, kristelige Skrifter. Her gjælder det at se nøie til, saa ugudelige, maaske ogsaa uhydske Bøger og Tidender ikke kommer dem i Hænderne, men at de meget mere selv faar Affky for dem. Heller ikke kan vi bedre holde dem fjernt fra slet Omgang, end naar vi drager Omsorg for, at de finder Venner blandt fromme Mennesker af deres Alder og Tro, og naar vi hilser dem velkomne i vore Huse. Og hævder det vore Børn, at det onde Kjød begynder at røre sig i dem, hvilket ikke kan udeblive, saa gjælder det i Sandhed at blive faste, anraabe Gud om hans Bistand og Hjælp, med sand Kjærlighed og helligt Alvor søge at hjælpe dem paa rette Veie ved at foreholde dem Guds Ord. Gud forlanger det af os Forældre som hans Stedfortrædere, at vi fordrer Udydighed af dem. Og vel gjorde Forældre, som som staar raadløse, i at vende sig

til ham, hvem Gud har lagt dem og deres Børn paa Hjerte, til deres Sjælesørgere. Men lad os ikke glemme, at et oplevet Ord virker langt mere end blot et talt, at ved slet Exempel kan alt fordærves, gennem et godt meget blive langt bedre. Vore Ord og Gjæringer maa stemme overens, naar de skal bringe den rette Frugt paa vore Børn. Saaledes er da et ret kristeligt Hus et Plantested for Menigheden.

Hvor det gaar ret til i Hjemmet, kan heller ikke det udeblive, at man holder den konfirmerede Ungdom til at besøge Gudstjenesten, at de ikke uden Nød forsømmer den; man giver dem ogsaa Vist til ofte at nyde den hellige Nadvere og selv at gaa til Herrens Hus. Men Forældrene skal ogsaa tale med dem om det Ord, som blev hørt, og om Menighedens Ve og Vel, saa de allerede tidlig deltager med dem. Vi skal ogsaa holde dem til, saa snart de fortjener noget, at bringe Offer til sin Kirkes Ophold. Gjør vi saaledes, hvad der staar i vor Magt, tør vi haabe paa Guds Velsignelse, saa at vor konfirmerede Ungdom blir ved vor Menighed. — Matte vi ogsaa blive tro i det smaa!"

Bog anmeldelse.

Pædagogisk Literatur. — Paa P. T. Mallings Boghandels Forlag vil i den nærmeste Fremtid udkomme: Folkeskolens Undervisningsgjenstande efter Skolelovene af 26de Juni 1889 med særligt Hensyn til Skolen i Landdistrikterne af J. A. Bonnevie.

Bogens Indhold: Indledning: Læreren, Disciplin og Orden. Undervisningsmaaden i Almindelighed. Læremidler. — Folkeskolens Undervisningsgjenstande: Kristendomskundskab, Norst, Realsag (Historie, Geografi og Naturkundskab), Regning, Sang, Skrivning. Andre tekniske Færdigheder (Haandarbejde, Tegning og Tegemsøvelser).

*

Blomsterliteratur. — Udkommet er: E. Engelskjøn: Stuegartneriets Grundregler og Specialkultur. Christiania. F. Beyer's Forlag. Bogen behandler Planternes Ernæring, Jordarterne, Gjødningsstoffer og har et meget nyttigt Kapitel om Sop og Snylledyr paa Planter m. v. Vi tro, at Bogen vil være af megen Interesse for Blomsterelskere.

De Kristnes Glæde.

Glæde er Brudgommens og Brudens venlige Samtale, det er de glade Tanker, som et truende Herte har om Kristus, de salige Formaninger, de frydefulde Salmer, Lovsang og Takkesalmer, hvormed de Kristne indbyrdes formant, styrke og glæde hverandre. De Kristne glæde sig, fordi de ved Kristus have en naadig Fader i Himmelen, og Intet er dem fjærere, end at Evangeliet vidt udbredes, og at Mange anamme Troen; thi dermed formeres Kristi Rige. Denne Glæde kjender Verden ikke.

Luther.

Indvielsen - 20de November.

Glem ikke Dagen. Det blir en høitidelig Dag. Fra Øften ventes flere af de gamle Præster og ledende Mænd i den norske Synode. H. A. Preus, B. Koren, Prof. L. Karsten, Past. Bangsnæs og flere andre skal holde Tale.

Læsning for Hvermand.

Som bekjendt begynder Undervisningen ved Lutheran University den 28de November med 4 Kursus: Business Course, Normal School Course, Scientific Course og Classical Course, desuden Musik (og Haandgjerning).

For Nykommere skal oprettes et særskilt Kursus i praktiske Fag som Engelsk, Regning og amerikansk Samsundslære (Historie, Grundlov, o. s. v.). For Børn sættes igang en særskilt Religionskole.

Vi ser altsaa, at Skolen er indrettet saaledes, at hver Mand og Kvinde kan faa Udbytte af den. Derfor bør Benner af Oplysning gjøre Skolen og dens Plan bekjendt hver i sin Kreds. Om Vinteren gaar Hundreder af unge Mænd ledige. Disse kunde gaa til Skolen og tage et Kursus der i de Fag, som de har Brug for i det praktiske Liv. Og Tjenestepiger burde ogsaa ofre Tid og Penge til at besøge Skolen et Par Terminer. Kvinden trænger Kundskaber ligesaa vel som Manden, da hun oftest blir Opdrager i Kirken og Hjemmet.

Nu bydes en god Anledning og et godt hyggeligt Ophold ved en udmærket Skole. Ingen vil angre paa at have besøgt Skolen et halvt Aars Tid. Send derfor Ansøgning om Optagelse ved Lutheran University til Rev. B. Harstad, Parkland P. O., Pierce Co., Wash.

Ophold og Undervisning koster 4 Dollars Ugen. Dette er jo ikke mere, end hvad Opholdet koster i en By.

Forældre med Børn bør huske paa Religionskolen, som ikke blir saa kostbar som de andre Kursus.

Hvilken Skole bør vi gaa til?

Dette Spørgsmaal bør man gjøre sig, naar man vil uddanne sig videre. For Skandinaver kan der ingen Tvil være om Svar. De bør gaa til sine egne Skoler. Hvorfor? Jo, fordi disse Skoler er indrettede just for dem. De tar Hensyn til, hvad en Skandinaver har og behøver. Dernæst er Lærerne ved de skandinaviske Skoler selv Skandinaver. De forstaaer selvfølgelig sine Elever bedre, og da de taler deres Sprog, kan de lettere og bedre end en indfødt Lærer føre sine Elever ind i det engelske Sprog og Kultur. De forstaaer, hvad der trænges, og er ikke ensidige. Ved Lutheran University ansættes kun søvede Lærere, som i længer Tid har studeret sine Fag og kan undervise paa flere Sprog, saa de aldrig staa fast.

Dygtige Lærere gjør en god Skole og uddaner dygtige Elever. Lutheran University er en kristelig Skole med kristelig Aand og kristelig Opdragelse. Forældre bør ikke

glemme, at den bedste Kristen er den bedste Borger. Derfor bør de sende sine Børn paa kristelige Skoler, hvor de lærer at gjøre Forskjel paa Godt og Ondt og at holde sig til Herrens Ord. De kristelige Skoler er ikke oprettede for at tjene Penge men for at tjene Herren. De har et høiere Formaal end Statens Skoler, idet de skal gjøre sine Elever til gode Borgere og gode Kristne. Derfor er det ulige bedre at sende sine Børn til en god kristelig Skole. Lutheran University skal være en saadan Skole. Derfor kan vore Landsmænd trøgt anbefale den og føre den sig til Nytte.

Prober paa Norsk Udarbeidelse ved Examen Artium i Norge 1886.

Opgave No. 1. — Hvilke Omstændigheder er det, som har gjort Esport og Handel til en af Norges vigtigste Næringsveie?

Opgave No. 2. — Hvilke var de Egenstaber hos de gamle Romere, som bidrog til at staffe dem Verdensherredømmet?

No. 1. — Sammenligner vi vort Folks Stilling med andre af sin Tids største søfarende Nationers, viser der sig straks en isinesfaldende Forskjel. Tjuikernes Handel beroede for en væsentlig Del paa deres store og vigtige Opfindelser, Kartagernes paa Landets store Produktionssevne, og Engellmændenes Handel maa vel for en stor Del siges at bero paa de uhyre Besiddelser i andre Verdensdele. Vi mangler alle disse gunstige Betingelser, ligesom vi mangler disse Steders centrale Beliggenhed. Vort Land er fattigt og thndt befolket, vor Fabrikdrift og Industri staaer ikke paa noget høit Trin, og vi har ingen Besiddelse i fremmede Verdensdele. Naar vi derfor tiltrods for dette, og skjønt vi heller ikke har Ord for at udmerke os ved nogen høi Grad af Foretagelses-aand, alligevel har erobret os en Plads blandt Verdens første søfarende Nationer, maa Aarsagen søges i ganske andre, men ligesaa vigtige Omstændigheder, og nogle af disse skal jeg her forsøge at pege paa.

En af de vigtigste Omstændigheder er Landets geografiske Beliggenhed og naturlige Besskaffenhed. Landets Beliggenhed er, som nævnt, ikke central; den er tværtimod temmelig affides; men det omgives paa tre Kanter af Havet, saa dette danner et naturligt Forbindelsesled med Ulandet. Havet danner endvidere mangfoldige seilbare Indskjæringer, og da Kystlandslaberne paa mange Steder dannes af vilde og steile Fjeldpartier, der lægger Hindringer ivoien for Samfærdselen tillands, er Kystbefolkningen ogsaa for Færdselen indenlands nødt til at ty til Søen. Kystbefolkningen vænnes derfor fra sin Barndom af til Søen og faar Kyst til den. Søen bliver dens naturlige Lumleplads.

I Forbindelse hermed kan vel ogsaa nævnes, at vore Forfædres Vikingeaand, deres Kyst til at vinde Vre og Guds ved Sverdet eller ad fredelig Vei, drev dem til allerede i den tidligste Tid at søge Søen, og det er vel ikke urimeligt, at noget af denne Aand har gaaet i Arv til Efterlægten og bidraget til at holde Kysten til Søen vedlige.

En anden Grund til vor Søfarts og Handels Udvikling er vore andre Næringsveie. Landet er fattigt og paa mange Steder usfrugtbart. Vore Hovednæringsveie er saa, og af de vigtigste Nødvendighedsartikler kan vi ikke frembringe nok til Befolkningens Behov. Vi er derfor i høi Grad afhængige af Udlandet; der maa indføres en Masse Kornvarer, Fedevarer, Kolonialvarer, Manufakturvarer o. s. v. Derimod har vi enkelte andre Artikler i Overflod, saasom Trælast og Fiskevarer. Vi bliver saaledes nødt til at underholde en stadig Forbindelse med Udlandet; vi maa forsøge at aabne os Markeder for vore Udsørfelsvarer for derigjennem at forske os de Penge, der tiltrænges til de mange Artikler, der maa kjøbes, og da Landet, som nævnt, er skilt fra Udlandet ved Søen, underholdes denne Forbindelse tilføs.

For vor egen Ud- og Indsørfels Skyld er vi saaledes nødt til at drive Søfart og Handel, hvis vi ikke vil gjøre de mange Nødvendighedsartikler, som vi maa købe, dyrere, ved at lade Udlandingerne besørge Fragten, og paa Grund af Forholdene er ogsaa denne Del af vor Søfart temmelig betydelig. Men en stor Del af vor Flaade anvendes ogsaa i andre Magters Tjeneste. Landet er, som før nævnt, fattigt, og dets Indsørfel overstiger langt Udsørfelen. Denne Underbalance maa derfor dækkes paa en eller anden Maade. Dette er med Held forsøgt med Fragtfarten Norske Skibe besørger Transporten af en Masse Varer for forskjellige Lande, og norske Matroser har Ansættelse paa fremmede Skibe. Det er da en Selvfølge, at de norske Sømand og Skibeiere for at kunne konkurrere med Udlandet har maattet anstrenge sig for at holde sin Flaade i bedste Stand, og dens Transportsevne og Spdygtighed ved at drage sig de nyeste Opfindelser og Forbedringer tilnytte og for i enhver Henseende at holde Skridt med Tiden, og netop i denne Omstændighed, tror jeg, man maa søge Grunden til, at Nordmændene paa dette Omraade har paa en saa hæderlig Maade kunnet hævde sin Plads, medens de paa saa mange andre Omraader ligger tilbage, skaffet sig en sikker Intægtskilde og et anseet Navn.

No. 2. — Rom var det fjerde og sidste af Oldtidens „fire store Riger,” der skulde komme efter hverandre, og som byggede paa hverandres Ruiner, og i det samme Syn, hvori disse Begivenheder saaes, betegnes det som Riget af Jern. Jern er her Symbol paa Kraft, Haardhed og seig Udholdenhed, og Historien viser, at denne Skildring passer paa dem. De besad en Jernvilje, der trodsede alt, en mageløs Standhaftighed i Ulykken og et uroffelig Mod. For deres Magt maatte alt bøje sig, og for deres Planers Udførelse maatte alle Hensyn vige. Deres Odsagn minder om dette. Et af disse lader Byens Grundlægger fostres af en Uvinde og lader ham døbe Byen med sin Broders Blod. Disse Træk er ikke alle ædle; men de vidner om et Folk, der allerede i sin Barndom drømmer om at beherske Verden, og naar vi betragter Romernes Nationaltræk i de forskjellige Tidsrum, vil vi finde, at saalænge de staar i sin fulde Kraft, før Østerlandenes Rigdomme havde øvet sin fordærvende Indflydelse, besjæles de af samme Aand.

Ved Kvinderov stoffer Romulus sin By Indbyggere; men for at skaffe sit Folk Seier gaar ogsaa Konsulen Decius Mus frivillig i Døden, og for at hævde Krigstugten dommer

en anden Konsul sin Legat til Døden, fordi han mod hans Befaling havde indladt sig i Slag, skjønt han havde seiret. Ved en lignende Anledning døde endog en Konsul sin egen Søn til Døden. Intet Under, at et Folk, der saa fuldstændig underordner personlige Hensyn under Statens, maatte vinde sine Fienders Respekt, og at det romerske Senat forekom Kong Pyrrhos en Forsamling af Konger. Der findes her en Række af Mænd, der til alle Tider vil staa som lysende Exempler for Fædrelandsind, Opofrelse og ubøi lig Standhaftighed.

Paa Romernes Standhaftighed i Farens Stund kunde der gives mange Eksempler. Et forekommer dog mig størst: Da alle deres Hære var slagne eller adspaltede efter det totale Nederlag ved Cannæ, og Veien stod aaben til Rom, prøvede ikke Hannibal at angribe Byen; han havde lært deres Mod og Standhaftighed at kjende. Her var de paa Undergangens Rand; men de frelstes ved sit uroffelige Mod.

At stor Betydning var det, at Romerne vistnok tidlig drømte om at erobre Verden og med de Egenstaber, de besad, er det en Selvfølge, at de ikke styede noget Middel for at naa dette Maal. For deres Hverlyst maatte Hannibal jages i Vandflygtighed, og for at de maatte blive ene om Herredømmet over Middelhavslandene „burde“ Karthago ødelægges. Cato er sikkert, da han udtaler denne Mening, sit Folks Tolk.

Der findes her mange Træk i Romernes Karakter, som absolut maa fordømmes; men de bidrog dog til at føre dem til det forpustede Maal.

En anden Egenstabs hos dem, der i høi Grad bidrog til at styrke deres Magt, var deres Sans og Syn for Tidens Krav. Patricierne, der i Forstningen sad inde med al Magt, gav klogelig efter for Plebejerns truende Fordringer, og de paakaldte aldrig, som Oligarkerne i Grækenland, andre Nationers Hjælp for at knuse Folketpartiet. Stridighederne udjevnedes lidt efter lidt, og da Forskjellen mellem Patricier og Plebeier var udjevnet, begyndte deres Glanstid og deres store Erobringer.

At Romernes Krigskunst maatte være høit udviklet og give dem et stort Fortrin fremfor Barbarerne, er en Selvfølge; men de andre, ovenfor omtalte Egenstaber er saa fremtrædende, at de stiller deres Vaabendygtighed for en Del i Skyggen.

Før er omtalt, at de i farlige Dieblikke fuldstændig underordnede de personlige Hensyn under Statens. Det samme gjorde de ogsaa under fredelige Tilstande. Dette er et eiendommeligt Træk hos dem. De havde ikke den rette Sans for et idialt, indholdsrigt Liv eller det ægte menneskelige som Grækerne. De hyppige Selvmord viser, at de ofte syntes Livet var af lidet Værd. Denne Anskuelse er ikke heldig for den menneskelige Udvikling, men den kan nok give Staten Kraft udadtil, og det var det, der for Romerne stod som det vigtigste.

Nævnes bør ogsaa Romernes store Kolonisationsevne, deres Evne til at udbrede sit Sprog, sine Sæder, Stikke og Kultur. Vi behøver her kun at nævne, at i Rumænien, der blev afstaaet af Romerne omkring 280 efter Kristus og saaledes kun havde været i Romernes Besiddelse en 4 a 5 Menneskealdre, har Sproget den Dag idag megen Lighed med Latinen,

Endelig bør nævnes, at Romerne dog tiltrøds for sin Foragt for andre Folk bødte sig for de undertvungne Grækeres højere Kultur og tilegnede sig denne. Romerne kan ikke, i samme Forstand som Grækerne, siges at have behersket Verden ved sin overlegne Kultur. De herskede ved Sverdet; men den gav dem dog en Overlegenhed over Barbarerne og gjorde det lettere for dem at erobre Verden, ligesom den har gjort, at deres Indretninger, Sprog og Videnskaber slog dybe Rødder, og hindret, at de, som saa mange andre Erobringsfolk, kan forsvinde af Historien.

Begge Opgaver er besvarede til 2, „Meget godt“.

Besvarelsene er vel ordnede, greie og logiske; der er ingen søgte og svulstige Talemaader. Sproget er jevnt, naturligt og nøgternt. De vigtigste Grunde er taget med. Opgaverne kunde dog besvares i et livligere Sprog.

Kineserne i New York bevarer sine Døde.

Der er meget Liv i Chinatown idag. De gule Hedninger bevarer sine Døde. De urolige Aander af hedengangne Baskere, Kolonialhandlere og Spillere, som hviler under Torven i det kinesiske Hjørne af Evergreen Cemetery faar Mad og mættes af Slægtninge i de Levendes Land. Helstegte Grise, kogte Høns, Risgrødsfade, Vinklaster og andre deilige Ting bæres bort til Gravpladsen, forat Aanderne kan gjøre sig tilgode dermed.

Dette er Festens første Dag. Ifølge Confucius kommer Dommedag en Gang hvert Aar. De „himmelske Sønner“ faar da fire Dage til at bede for sine Slægtninger i Aanderens Land og bevarte dem; paa den 5te Dag affiges Dom. I den kinesiske Troeslære er der hverken nogen Himmel eller Helvede. En død Kineser bliver, enten han var god eller ond, gjenfødt hver tredie Dag i den tredie Maaned i hvert Aar. De godes Aander indgihdes i Livet paa rige Mænds Sønner. De ondes faar Plads i lavere Dyr's Liv. Der er kun en eneste Undtagelse fra denne Regel. Mordere fødes aldrig paany. Deres Sjæle koges for evigt i en uhyre Kjedel fuld af Fedt.

Mange Pilegrimme fra Mott St. kom idag til Gravpladserne paa Black Mountains og Evergreen med stinnende Vidiekurve fulde af lækre Sager for de Døde. De had ved Gravene, malede Indskrifter paa Stenene i lysfødt og brændte megen Røgelse. Stakkels Hedninger!*)

(Skand.)

Hvad det koster Hedningerne at tjene sine Afguder.

Det er en Kjendsgjerning, at de fleste Hedninger giver mere til sine Afguder, end vi kristne ofrer til vor Gud. Dette gjør de visseelig ikke af Kjærlighed, men de drives dertil

*) Ovenanførte tildrog sig netop for et Aar siden og gjentager sig formentlig nu.

af den Marsag, at de vil formilde sine Guder med gode Gjerninger og fortjene sig Saligheden. Men i Kina udgives aarlig omtrent 200 Millioner Dollars for at ære Forsædrenes Aander. Dertil kommer alt, som udgives til Underhold af de mange Templer til Buddhas og Confucius's Ære. Missionærer har anstillet nøiagtige Undersøgelser derom og fundet, at man i Almindelighed opofrer en Trediedel af sin Aarsindtægt til Afguderne. Et ganske mærkværdigt Forhold forekommer i Japan, som tildeels minder om adskillige Forhold her hjemme. Der findes nemlig Mennesker, som siges at ville tjene „Selvbehersknings store og hellige Guddommelighed.“ De har i sine Huse en Sparebøsse, i hvilken de altid nedlægger til denne Guddommelighed en vis Del af Fortjenesten ved Høsten og andre Indtægter. Om man f. Eks. skal afholde en Fest, som skal koste 5 Doll., saa foretager man forskjellige Indskrænkninger og anvender kun 4 Doll. til Festen og lægger den sparede 1 Doll. i Afgudens Sparebøsse. Paa samme Maade forholder man sig ved Byggeforetagender, ved Anskaffelsen af nye Klæder og i flere andre Tilfælde. Overalt paalægger man sig Forsagelse for at kunne spare noget til Afguden. I Indien koster de pragtfulde Templer, som der i tusindtal findes, uhyre Summer, som ogsaa de kostbare Afgudsbilleder af Guld og Sølv, forfremede med kostbare Edelstene. Ved Dødsfald uddeler Hinduerne store Pengesummer til Brahminer, Prester og „hellege“. En særlig Art af from Dødfrem finder Sted i Indien, idet saadanne Fester anordnes, hvorved man lader sig veie og lægger saa meget Sølv i en anden Vegtskaal, som svarer til Legemets Tyngde. Det forstaar sig af sig selv, at paa den Maade bliver uhyre Pengesummer samlede til Afguderne.

Maatte vi af dette lære med mere Nidkærhed og mere Dødfrem af vore Bekvemmeligheder at tjene den levende Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som alene er værd at dyrkes og tjenes. Maatte Kristi Kjærlighed drive os til mere og mere at give os hen til vore Medmenneskers Frelse fra Synd og Uretfærdighed. I har faaet det for intet, giv det da for intet! Amen.

(„Missionærlæsning“)

Tillæg af Redaktionen. — Nylig kunde Pastor B. Harstad berette fra Utah, at Mormonerne der havde kostet 3 Millioner Dollars paa et Tempel til sin Gudsdyrkelse. Dette Betsp er maaske mere, end mange kan forestille sig. Men nu de kristne og især lutheriske kristne af den rettroende norske Synode? Vi behøver ikke at ofre til Afguderne eller til deres Prester og Templer. Vi skal ofre til den levende Gud. Vi skal ikke spare vore Midler, men give rigeligen. Lad Samsfundets Kasser blive fulde! Nu trænger ogsaa Lutheran University et rigeligt Tilskud. Lad os ikke staa tilfamme for Hedningerne.

Vil du skjule dine Synder for Gud?

En Neger, ved Navn Simon, vedblev efter sin Daab at tjene Synden. Da blev han i 6 Uger hjemløst af en svær

Shydom, som bragte ham til at kjende sig selv. „Al, hvad skal jeg gjøre? Herren kan ikke forbarme sig over mig, thi jeg er falben for dybt.“ Saaledes klagede han for Missionsnæren, der besøgte ham. „Jeg har vel gaaet til Alters, men uærdig,“ vedblev han, „thi jeg tjente hemmelig Skylden.“ Derpaa afslagde han Bekjendelse om Et og Andet, som han nu angrede, men kunde alligevel ikke finde No og Fred. Missionsnæren formanede ham derfor til med sand Oprigtighed at bekjende, hvad der endnu laa ham paa Hjerte, for at han med et lettet Sind kunde vende sig til Jesus; men Simon taug, og da alle Forsøg vare forgjæves, gif Missionsnæren hjem og anbefalede den Syge til Guds Barmhertighed. Den følgende Morgen blev han imidlertid paa det Udsæendigste bedet at komme til ham. „Jeg plager dig og mig selv,“ sagde Simon til ham, „hele Natten har jeg ingen No kunnet finde!“ Nu bekjendte han med Bemod alle de Synder, han havde begaaet, og sluttede med disse Ord: „Al, hvorhen skal jeg vende mig, nu da jeg maa dø og fremstille mig for Guds Dom! Hvor finder jeg Forladelse for mine Synder, der ere saa mange som Sand i Havet?“ Paany forlyndte Missionsnæren ham Evangeliets Forjættelser og bad med ham til Herren fuld af Tro og hellig Andagt. Da sagde den Syge: „Ja, Herre Jesus Kristus, nu føler jeg i mit Hjerte, at du ikke gaafte vil forstøbe mig, men tage mig til Naade! Mine Synder er vel mange, men dit Blod raader ogsaa for mig: Barmhertighed! I denne Tro vil jeg dø og fremstaa for dig!“

Vj. 32, 5. Derfor bekjendte jeg mine Synder for dig, og skjulte ikke mine Misgjerninger. Jeg sagde: Jeg vil bekjende mine Overtrædelser for Herren. Og du, du forlod mig nun Synds Misgjerning!

Saar du med oprigtigt Hjerte til Skrifte?

Johan Philip Korhammer, der døde i Aaret 1811 som Missionær i det sydlige Afrika, skriver om sig selv: „Fra mit 11te Aar tog jeg i hele 3 Aar Del i den kirkelige Religionsundervisning, hvorpaa jeg for første Gang fik Udgang til det hellige Naademaaltid. Denne Tid bliver mig uforglemmelig, saalænge jeg lever. Hørend jeg gif til Skrifte, faldt jeg paa mine Knæ, bad Gud om Forladelse for mine Synder og anraabte ham med Taarer, at han dog ikke vilde lade mig gaa uærdig til Herrens Bord den første Gang. Teksten i Skriftetalen var Kol. 2, 6—7. „Derfor, ligesom I have antaget Kristus Jesus Herren, saaledes omgaaes i ham, rodfæstede og opbyggede i ham, og stadfæstede i Troen, ligesom I ere lærte, voksende i den med Takfigelse.“ Denne Apostelens Formaning, sagde Presten til Slutning medgiver jeg Eder, kjære Børn, paa hele Eders Livs Vej. Hvorhen I end drage i Verden, saa tænker derpaa! — Jeg kan med Sandhed sige, at jeg i den følgende Tid ofte og med Bemod har tænkt paa disse Ord. Ofte holdt hin apostoliske Tiltale mig tilbage fra Skyld!“

Vj. 76, 12 Gjører Løfte og betaler Herren Eders Gud, det, alle I, som ere omkring ham, bærer den Forfærdelige Gaver!

Vel fuldførte Dagværk skal bringe Gøn og Gunst,
Høie Planer flyve tilbeirs i Snak og Dunst.

Er du bange for at bryde dit Løfte?

Missionsnæren Bork, som i Aaret 1812 døde i Amerika, fortæller følgende om sig selv: „I mit 12te Aar begyndte Skyndet af Nadderens Uddeling at gjøre stort Indtryk paa mig. Saa ofte jeg hørte Presten sige: Dette er Jesu Legeme! Dette er Jesu Blod! overfaldt mig en hellig Skynd. Jeg lagde meget nøie Mærke til Kommunitanterne og saa det hellige Alvor, som opfyldte dem under og efter Aunammelsen af det høiærdige Sakramente, hvilket var for mig et Bevis paa, at Gud ved denne hellige Handling forener sig med Mennesket. Det var mig usforklarligt, at saa mange Kommunitanter straks efter denne hellige Handling kunde begive sig ud igjen paa Skyndens Vej. Hvor stor min Xængsel end var efter selv at deltage i den hellige Nadder, saa foruroligedes jeg dog stedse af den Tanke, at et Barn efter sin Konfirmation maa vandre sin Vej alene blandt Fremmede og saaledes let kan falde fra sin Tro og Pagt. Da jeg nu virkelig delagtiggjordes i Sakramentet, blev jeg saaledes greben af en hellig Skrækt, at mine Lemmer bleve kolde som Is, og jeg tragtede fra den Dag efter at fore et nyt Liv, overensstemmende med mit Løfte.“

Vj. 116, 14 Jeg vil betale Herren mit Løfte for alt hans Gølt.

Betalende Subskribenter.

Rev. J. Moses; Rev. A. Larsen; A. Thronson; Axel Krull; Miss Pina Dahl; Miss Caroline Junl; Miss Alice Storgen; Ole Benson; T. H. Magneton; Peter Anderson; C. H. Knudsen; Rev. B. T. Hilmen; Rev. B. Astevold; Jacob Sloppen; Nils R. Bestul; Ole Rindal; Ole R. Bestul; J. H. Brono; Bernt Tingelstad; Paul Flakoy; R. D. Hougen; A. Larsen; N. Brandt; J. T. Koto; Rev. Christoffer Jensen; Lizzie Apstand; Ole Nyan; Anthon D. Mæseth; Aron Larson.

Vore Subskriptionsamlere faar paa 5 betalte Expl. det 6te frit.

I den sidste Tid er Bladet forsinket. Dette vil blive indhentet med det første, og vi vil gjøre alt muligt for at faa Bladet saa godt, som det under vore Forhold kan ske. Læsere og Prester vil hjælpe en god Sag ved at levere Bidrag til Bladet.

Gaade.

Vi stamme begge fra samme Rod —
Om øjeblik, den ei sig beskrive lod.
Som Søstend' vor Lighed Anledning kan give,
At ofte til Stude forveksleb' vi blive;
Thi stader den Ene ved at bruges for tidt,
Men den Anden endnu mere ved at bruges for lidt.

Opløsning paa Gaade i Nr. 5.

Spijskole.

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9 de Strs.

Kaber daglig fra Kl. 10 til 3.

Kværdag fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Indskud.
Renten krediteres kvartalsvis.

Ward T. Smith Company.

Incorporated April 10th, 1891.

Capital Stock Paid up, \$100,000.

Room 505 California Building,

TACOMA, WASH.

Ward T. Smith Co. eier og sælger alle Lotter rundt
Lutheran University. Lotterne sælges for 100
Dollars pr. Lot, 25 x 100 Fod, Hjørnelotter koster \$25
extra og sælges kun i Forbindelse med de 3 nærmeste Lotter.
Betalingsvilkårene er: mindst 10 pr. Et. Kontant og 5 pr. Et.
hver Maaned eller 25 pr. Et. Kont., 25 pr. Et. om 6 Maaneder,
25 pr. Et. om et Aar og 25 pr. Et. om 18 Maaneder, — eller 50
pr. Et. første Maaned og Resten om et Aar eller 18 Maaneder.
Er alt betalt inden 6 Maaneder, kræves ingen Rente, ellers er
Renten 6 pr. Et. For fuld kontant Betaling gives 5 pr. Et.
Afslag (Discount) af Kjøbssummen. Recording of Deeds
koster \$1.25 for nogle og 1.50 for andre; en Abstract of Title
koster \$2. Glem ikke at faa disse vigtige Papirer i Orden.

Frank D. Nash,

Lawyer,

Fidelity Building,

Cor. 11th & R. R. Strs.,

TACOMA, WASH.

Advokat Nash har bidraget til „Lutheran Universi-
ty” og nu i over et Aar været vor Sagfører. Vi anbefaler
ham paa det bedste, som en særdeles paalidelig og sam-
vittighedsfuld Mand, hvem enhver trygt kan betro sine
Sager til. —

THE LUTHERAN
UNIVERSITY HERALD

udkommer en Gang om Maaneden og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

“THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,”

California Building, Room 505,

TACOMA, WASH.

Medaktører: Past. B. Hørstad og Past. P. Langseth.

Subskribentsamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6 te frit.
Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Skø og Stovler

til billigste Priser og af bedste Sort

hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost
sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med
de høje Priser,” siger S. Olson. Herald anbefaler paa
det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second
class matter.